

FIETS VAKANTIE KLAAAS & BRENDA

Zaterdag 14 juni

Deze reis is iets heel anders dan alle vorige, ik ga nu namelijk met mijn dochter van 21 jaar, BRENDA. Met alle geweld wilde zij dit een keer meemaken en ik hoop dat ze er geen spijt van krijgt of heeft. Na een voorspoedige reis in een slaapbus, de banken gaan om ± half twaalf in twee lagen plat, komen we om half zeven aan in Nime, zuid Frankrijk. De bedoeling was om de tent op te zetten en nog wat te gaan slapen maar het weer is zo mooi en warm 18°, dat het gezamenlijke besluit is, gelijk gaan fietsen. Na een kleine opfrisser, hier op de camping bij de uitstapplaats, op de fiets naar ons eerste doel, de middellandse zee. Via de prachtige D979 over de Gardon naar de D112. In Pont St. Nicolas doen we onze eerste boodschappen om de eerste honger van de dag te stillen. Het doel is Pont du Gard waar `n eeuwen oude Romeinse brug over de Gardon is. Na het bewonderen van dit monument en onze eerste koffiestop gaan we richting Beaucaire via de D986. we verlaten dit stadje, 13000 inwoners, via de D15 naar Arles wat een behoorlijke grote plaats is met ruim 50.000 inwoners en voor ons het begin van de Camarque, het Rhône dal. Net buiten Arles hebben we heerlijk langs de kant van de weg wat gegeten en in de zon gelegen. Dat laatste is wel even wennen na de kou die we thuis gewend zijn de laatste tijd. De temperatuur is hier 25°, wat een verademing. Hier in de zon nemen we het besluit om door te gaan naar Saintes-Maries-de-la-Mer, het eind van de D570 die dwars door de Camarque. De wegen zijn net als in ons land, vlak en kaal en altijd wind tegen. Ons tempo was zo strak, tegen wind, dat we al spoedig aanhang kregen van een paar fransen die dit wel comfortabel vonden zo, naar eigen schatting windkracht 5, aan het wiel van een paar stoempende Hollanders. Het Rhonedal is vlak met veel moeras en riet, flamingo`s en wilde paarden. Na aankomst in Saintes-Maries-de-la-Mer is de camping snel gevonden. Snel onder de douche en dan nog een poosje van de zon genieten om zo op de rest van het lichaam ook wat bij te kleuren. In de avond een wandeling door het dorp en o.a. de stierengevechten arena bewonderen. Vandaag mooi weer met 120km.

Zondag 16 juni

*Na een heerlijke nachtrust om 9 uur op de fiets. Via de D570 en de D37 naar Méjanès en de koffiestop. Onderweg veel paarden, stieren en flamingo`s en niet te vergeten een pracht aan andere watervogels. De weg is op veel plaatsen erg saai door de meters hoge rietmassa`s. Zodra die weg zijn is het uitzicht prachtig en wijds. Via de D36b en D36c en een kleine pauze in Le Paradis gaan we naar Salin de Giraud waar we inkopen doen. Met de pont naar de overkant van de Rhone, wat hier een breed wildstromende watermassa is. Hier zoeken en vinden we een leuk plekje om onze inkopen, eten, te nuttigen. Het laatste stuk is door een industriegebied over de N268, N568 en N569 naar Istres voor een camping. Prachtig gelegen deze camping, tussen twee meren, n.l. Etang de Berre en Etang de L`Olivier. Het weer begon vandaag bewolkt en broeierig, wat we niet zo erg vinden want anders verbranden we levend. Thuis hebben we nog geen zon gezien en we zijn gisteren wat onvoorzichtig geweest. Gelukkig hebben we voor de wind, het is zo broeierig dat elke beweging zweet kost. Later op de dag, op de camping, gaat het regenen wat de hele nacht doorgaat. Vandaag vaderdag en van Brenda een zakflacon cognac gekregen. **LEKKER.** Ergens hebben we langs de kant van de weg wat gerust bij, volgens het boek, de meest noordelijke rijstvelden van Europa.*

Maandag 17 juni

Gisteren een kleine fout gemaakt, al het eten opgegeten en inkopen willen doen toen alles gesloten was, dus zonder eten op weg. Zo`n probleem is in deze omgeving snel opgelost, in elke plaats is wel een boulangerie. We volgen de D16 naar Grans, wat fraaie vergezichten

FIETS VAKANTIE KLAAAS & BRENDA

opleverd langs het meer. D19, D15 naar Pelissanne voor een koffiestop met een heerlijk gebakje. We vervolgen de D15 naar Lambesc en Rognes, hier is de middagstop en de tassen vullen voor onderweg. Na het verwerken van het nodige voedsel en zonnebrandolie, is echt nodig, gaan we via D543 en D943 naar Cadanet en Lourmarin. In Lourmarin bezoeken we het zelfde terrasje, voor de koffie, waar ik een aantal jaren eerder was. Dit straatje heeft een metamorfose ondergaan, evenals het terras, sinds de vorige keer. Vanaf hier begint het echte werk voor Brenda. De D943 naar Abt met hellingen tot 9%. Boven gekomen, stoppen en kijken naar de uitdaging voor de komende dagen, de Mont Ventoux. Dat is de grote krachtproef voor Bren. Ze heeft aan collega's beloofd dat iedereen een kaart krijgt vanaf de top. De afdaling naar abt is snel en prachtig, hier wat rusten, kijken, winkelen en een camping zoeken. De weg naar de camping was volgens Bren al een hele klim. Hier op de camping is het een hele Nederlandse happening, zeker 75% van de gasten zijn landgenoten. Vandaag fris weer, later zon maar wel veel wind. Geen slecht weer maar volgens de campingbaas veel te koud voor de tijd van het jaar. Niet zo veel gefietst, 80 km, vandaag en al om half vijf staat de tent al. Bij het eten een lekker flesje wijn gedronken, waar ik slecht tegen kan maar wel lekker van slaap.

Dinsdag 18 juni

We zijn op weg naar St-Saturnin via D22, D34 en D179 voor een korte stop met de daaraan verbonden voorwaarden, koffie. Vandaar de D230 met al aardige klimmen naar Sarroude en D230, D943 naar Soult. Hier is het bunkeren geblazen, het gaat gebeuren, de top is te zien, de Mont Ventoux 26 km van hier. We hebben gekozen voor de makkelijkste kant, door de bossen naar Chalet Reynard via D164. Onderweg een klein drama, Bren maakt zich wat te druk en krijgt last van hyperventilatie. Ze klimt gewoon te hard. Dit gebeurt nog een keer of drie en daarom besluit Brenda bij Chalet Reynard om niet verder te gaan. Maar hier ontstaat wel een probleem, de belofte aan haar collega's van die kaart van de top van de Ventoux met het stempel wat alleen **daar** te krijgen is. Goede raad is duur, wat doen we. Ze vraagt of ik de kaarten met de stempels wil halen maar dat weiger ik want dat is pronken met andermans veren. Bij vertrek van huis doe ik nog gauw een extra achtertandwiel in de tas, onder het motto van "je wordt ouder papa". Dit tandwiel zit bij Brenda al op haar wiel gemonteerd. Toch zeg ik, Bren ik heb een ander tandwiel in de tas en dat doe ik op je wiel, dan gaat het denk wat makkelijker. Zo gezegd zo gedaan. Brenda gaat even naar het toilet en koffie bestellen en pa gaat sleutelen. Komt er een man aanlopen met een paar handschoenen, is bang dat ik smerige handen krijg, trek ik aan en de man kijkt toe als ik begin. Ik kijk Brenda in haar rug en stop met mijn pogingen om het tandwiel te verwisselen. Gauw gooi ik het nieuwe tandwiel in de tas en doe het wiel weer in de fiets. De aardige man vertrekt glimlachend want met deze fraude wil hij niets te maken hebben zegt hij. Te gauw is Brenda terug en laat mij schrikken met de woorden "bent u nu al klaar", snel kijk ik waar het tandwiel is, ik hoop diep genoeg in de tas gezakt. Gelukkig zie ik het niet liggen, diepe zucht. Pa gaat mee naar de koffie en als die op is vangt de dan echt spannende tocht weer aan. Op de vraag of het goed gaat krijg ik een bevestigend antwoord en de wedervraag of het monument van Tom Simpson al snel in zicht is. Deze loodzware laatste km voor Bren zijn achteraf meegevallen. De klim is 8 tot 11%, kaal, er groeit niets, veel wind die altijd tegen is en denk kracht 5 á 6, koud, ik denk 7 á 8°. Bij het monument van Simpson wat foto's gemaakt en de achtergelaten attributen bekeken. Enige jaren geleden toen ik hier kwam was dat nog niet zo dat je wat achterliet. De laatste km maakte Brenda zich nog kwaad, ze werd gehinderd door een automobilist die wat vreemd deed, en ging zo hard naar boven dat ik diep in de beugel moest. Boven gekomen wachtte Bren een klatierend applaus van de mensen die ons in de klim voorbij gereden waren. Brenda blij dat ze heeft doorgezet al heeft het wel een paar

FIETS VAKANTIE KLAAS & BRENDA

tranen gekost. Kaarten kopen en laten stempelen, schrijven en posten. Met een voldaan gevoel gaan we ons gereed maken voor de afdaling naar Bedoin en de camping. Winterkleding aan, handschoenen, muts onder de helm en thermo jack. De eerste zes kilometer zijn erg gevaarlijk vanwege de felle wind waardoor je zowat de bochten uitgeblazen wordt. Met koude handen en dode vingers kom ik beneden in Bedoin. Van alle keren dat ik hier was is dit de eerst keer dat ik deze afdaling deed en kon mij dan ook haast niet voorstellen dat ik hier omhoog ben gegaan, wat een afdaling, dus ook wat een klim zeg. Zelfde camping als een aantal jaar geleden. Vandaag 90 km gereden waarvan 40 km klimmen en een grenzeloze overwinning voor Brenda op de top van de Mont Ventoux

Woensdag 19 Juni

Uitgeslapen vanmorgen, dus tegen 10 uur pas op de fiets, de D974 naar Villes. Daar via de D942 door de schitterende Gorges de la Nesque, die voor Brenda een voorproefje is van alle prachtige natuur wat ons nog te wachten staat. Dit zijn van die natuurlijke plaatjes die kan je niet vertellen of beschrijven, dat moet je gezien hebben om er over te kunnen praten. Naar Nesque was het veel klimmen maar nooit meer dan 3 tot 5%. We komen weer aan in Sault, ons begin van gisteren, en hier weer even, op een terras, genoten van de eerdere uitdaging de Mont Ventoux. Er is markt, hier heerlijk even wat gekeken en inkopen gedaan voor onderweg. Vandaag, hier in Sault, de eerste post naar het thuisfront geschreven. Net buiten Sault een mooi plekje gevonden en daar gegeten en een uur heerlijk in de zon gelegen. We volgen de D30 naar St.Christol, D166, D18 naar Simiane. Hier lopen we wat rond, we laten onze fietsen staan want het is hier zo stijl dat het al moeilijk is om met de fiets te lopen. Schitterend is het hier. We lopen naar de boulangerie want we hebben trek gekregen. Als het op afrekenen aankomt, heeft de madam in de winkel geen wisselgeld terug en maakt ons duidelijk dat we maar komen betalen als we het dorp gaan verlaten. Na een terras bezoek en wat kleingeld bij ons gaan we betalen en ontvangt ze ons of het hier de gewoonste zaak van de wereld is om iedereen te vertrouwen. D18 Carnoil, D5 Revest, waar een camping is, te vroeg oordeelde Bren dus gaan we verder. D5 naar St.Michel en Dauphin waar het welletjes is en we een bezoek brengen aan de plaatselijke camping, die bevalt ons dus tent opzetten en boodschappen doen in Dauphin. Bagage van de fiets en daar gaan we. Krijgen we op weg naar het dorp een helling van naar schatting 15% voor onze wielen, en dat na een tocht van 100km. Het weer, zonnig en 16 tot 20 graden, veel wind maar alles voor. Camping L' Eau Vive.

Donderdag 20 juni

De hele dag zwaar bewolkt met enige tijd regen. Niet hard want onze mouwen en broek bleef door de oprij wind net zo'n beetje droog. Van Dauphin de D5 naar Manosque, een mooie weg met veel klimmen en dalen, geen meter vlak. D907 de rivier La Durance over en D82 naar Greox, daar de D925 naar St.Martin de B. Het bleef licht regenen. Richting Allemagne, D111 naar Montagnac waar we op het dorpsplein in de regen onder een paar grote bomen, dus heerlijk droog, op een bankje ons brood hebben zitten eten. Hier een stel ontmoet wat ook in de bus was en hier wat ervaringen mee uitgewisseld. De D211, D9 bracht ons na een behoorlijke klim en een pracht van een afdaling in St.Croix aan de oever van Lac de Ste-Croix waar de zon pogingen ondernam om het wolkendek te doorbreken. Met het vooruitzicht een klim van 8 á 9 %, om dit plaatsje uit te komen eerst maar wat eten en drinken. Vandaar langs het meer naar Moustiers. Regelmatig 3 á 4 % klimmen maar de beloning was de laatste 3 km, een afdaling van maar liefst 16 % met veel haarspeldbochten. Het dalen van Bren is een ramp, dat durft ze niet. Hier is alles, zoals in eerdere dorpen en campings, Nederlanders wat de klok slaat. Zoals elke andere avond drinken we ook hier een glas bier van de streek en

FIETS VAKANTIE KLAAAS & BRENDA

soms is de terugtocht naar de camping dan wat zwaarder. We lopen wat omhoog, dus niet zo hard, ziet Bren een half gevuld pakje sigaretten liggen. Ze bukt, raapt het op, en wat denk je zit er 100 frank in. Vandaag 75 km met weinig wind.

Vrijdag 22 juni

Om kwart over negen vertrokken van de camping in St.Jean. we gaan via de zuidkant van de Grand Ganyon du Verdon. Ik heb eens eerder de noord kant gedaan en dacht dat deze kant ook wel de moeite waard zou zijn. Ook hier is het regelmatig omhoog wat voor Brenda elke keer weer de nodige zelfbeheersing vraagt, ze leert slecht en gaat elke keer te hard omhoog wat ze dan weer moet bezuren. Ik vertel haar dat dan elke keer weer, maar het dringt denk niet erg tot haar door. Klimmen moet je leren. Onze eerste stop in Aiguines was wat mij betreft geen succes, de serveerster was niet erg uitgeslapen of misschien een lachcursus volgen. De uitzichten en vergezichten zijn hier adembenemend hier lang de D71. de streek is mooi maar eenzaam, we hebben al een tijd niemand meer gezien en besluiten dan ook om maar een uur of wat in de zon te gaan liggen en te eten. We combineren dat met het drogen van de tent, dat doen we elke dag want die is vaak nat van de douw en of condens. Afdalen naar de D90 die naar Trigance gaat. Hier stoppen we voor een verzorging van de inwendige mens. Een lange afdaling naar de D955, D952 richting Castellane. Onderweg nog even heerlijk pootjebaden in de rivier en dan naar `n camping wat niet zo moeilijk is want ze staan hier op een rij. Ook hier barst het van de landgenoten, zelfs de eigenaar is er een. Wat mij, op zaterdag, onze rustdag op verzoek van Brenda, opvalt is dat deze mensen de hele dag op de camping doorbrengen, of ze moeten toevallig gelijk met ons van de camping gaan. Een van deze dagen ben ik flink verkouden geworden, maar iets innemen van het vaderdag flesje en hopen dat het helpt.

Zaterdag 22 juni een rustdag met wat dwalen door de omgeving en een klein beetje vervelen. Dit is iets wat ik, en we, dus in de toekomst niet meer doen. Al verplaats je de tent en de fiets maar 25 km dan heb je toch meer te doen.

Zondag 23 juni

Wakker om 7 uur en na alle voorbereidingen om 8.15 uur op de fiets richting Castellane voor een bezoek aan de bakker. Het doel vandaag is Barcelonette en dat betekend over de Col de Allos heen. 2240m hoog. Voor Bren is dit de tweede krachtproef. We gaan via de D955, een weg langs het prachtige Lac de Castillon, een stuwmeer. We fietsen over de dam, die is 72 meter hoog en 95 meter lang. De damdikte is aan de voet 10 meter breed en op het hoogste punt slechts 2 meter. Hier hebben we onze voeten even heerlijk in het water gehangen. We vervolgen via de N202. In St.André verzorgen we de inwendige mens. We volgen de rivier de Verdon over D955, D908 richting Colmars. Al deze kilometers zijn er van veel klimmen en dalen en vooral waar wegdek en rivier op de zelfde hoogte zijn is het uitzicht schitterend. Ook hier hebben we onze grote teen weer even aan het heerlijke koele water laten proeven. In Colmars begint de klim naar de top van de Col d'Allos een afstand van 24 km. Deze klim gaat m'n reisgezel al iets beter af, ze kan zich al beter beheersen. Zoals bij elke col krijg ik ook hier boven een soort kick die niet te verklaren is. Een aantal jaren geleden was ik hier al eerder maar toen van de andere kant. De afdaling is om nooit te vergeten. In mijn herinnering, als klim, was deze wonderschoon maar is nu een verschrikking. De weg is net van een nieuwe slijtlaag voorzien met split zo groot als kniekers wat zich in de bochten ophoopt tot enkele centimeters dik. De afdaling duurt lang en genieten is er niet bij. De narigheid kan niet op, het begint te onweren, de bliksemflitsen slaan ons om de oren. Heb ik al eerder verteld dat Brenda slecht daalt, hier is het helemaal een ramp, ze komt geen bocht door. Elke keer als ik haar niet meer zie stop ik en wacht even op haar. Is het niet alleen om mijzelf gerust te stellen dan wel Bren. In deze afdaling halen we, zelfs Brenda, een peer

FIETS VAKANTIE KLAAS & BRENDA

zonderlingen in, die bij ons in de bus waren, die gingen zelfs dalen met beide benen aan de grond. Voor mij zelf valt het nog wel mee want ik kan aardig de ideale lijn volgen en die is door het andere verkeer, de auto's, aardig schoon gereden. De eerste winkel die we zien is nog open, en dat op zondagmiddag om half vijf. Snel wat inkopen gedaan want de regen dreigt. De eerste druppels, als dubbeltjes zo groot, vallen al. Ik weet hier een camping waar ons te verstaan wordt gegeven om eerst de tent op te zetten en dan pas in te schrijven. Het blijft gelukkig bij de eerste grote druppels en de bui trekt over. Naast ons staat een kampeerauto van een wat ouder stel, landgenoten, die wat erg nieuwsgierig zijn en regelmatig door het raam naar ons gluren. Als blijkt dat de regen weg blijft dan veranderd dat en maken ze ombeurten een wandeling in onze richting, met een hondje onder 'n arm. Na enkele keren vat een van de twee wat moed en begint een praatje, ja toen was het voor ons wel duidelijk. Dat stel dacht hoe komt die vent aan zo'n jonge vrouw. Klaas is namelijk nog al blond en Brenda heeft iets meer de huidskleur van Willy, snel bruin bij de minste zon die ze opvangen. Ik heb ze maar duidelijk gemaakt hoe de verhouding is en toen viel er een kleine stilte. We hebben hier nog vaak om gelachen. Vandaag 100 km met mooi weer.

Maandag 24 juni

Gisterenavond brood besteld bij de receptie van de camping, dus een heerlijk vers ontbijt. Vandaag gaan we naar het hoogste punt van onze trip, namelijk de Col de Cayole, 2327 meter hoog. Een klim van 30 km lang. We gaan over D902 en gaan door de Gorges du Bachelard. Het is een weg met veel mooie en afwisselend natuurschoon. Onderweg worden we regelmatig ingehaald door Nederlandse renners, die allemaal een vriendelijk woord over hebben voor die dame met die staart in haar nek en haar door de zon gebruide uiterlijk, die hier op trainings kamp zijn. Boven op de Col de Cayole hebben ze zich netjes aan weerskanten van de weg opgesteld als was het een erehaag en krijgt Brenda, voor de tweede keer deze vakantie, een klaterend applaus. Door al die lovende opmerkingen van al die mannen in de klim groeide Brenda boven zich zelf uit en was de col een makkie vergeleken met al die anderen. De afdaling, niet zo stijl, is genieten van al die natuur schoon die de alpen te bieden hebben. Via de D202 naar St.Martin, Vlleneuve. Hier zijn de rotsen allemaal zwart, leisteen. In Guillaumes vervolgen de D202 naar de Gorges de Daluis die een onuitwisbare indruk op mij heeft nagelaten vanwege het prachtige natuurschoon, rotsmassa's en plantengroei. De rotsen zijn in het begin rood en later geel, ik denk een soort kalksteen of mergel. We fietsen richting de N202. ondertussen krijgen we trek in eten en drinken, maar op maandagmorgen en in sommige gevallen de hele dag zijn de winkels dicht. Daar komt nog bij dat de streek nogal verlaten is. De Daluis is een grote afdaling met de nodige tunnels, verboden voor fietsen, en daar omheen de oude weg die we volgen. Het is niet voor te stellen dat hier in het verleden ook nog auto's doorheen moesten. We gaan door tot Annot, ook hier alles gesloten op een terras na en daar hebben we ook dankbaar gebruik van gemaakt. Nog meer geluk hier, bij een supermarkt mogen we achterom en zijn dan ook de enige klant. Het was warm vandaag, ik denk wel 30°, met veel wind. Hier op de camping zelfs erg warm, zo warm dat we in de schaduw blijven zitten.

Dinsdag 25 juni

Vandaag gaan we de N202 terug naar Entrevaux en Puget-Theniers naar de Gorges du Cians. De N202 is een grote afdaling het gaat dus erg snel, maar bij de afslag naar de D28 richting Gorges de Cians zou dit drastisch veranderen. Dit is nog eens klimmen, 22km naar Beuil. Het is hier zo adembenemend mooi, vooral aan de schaduw kant is de plantengroei overweldigend. Vooral op die plaatsen waar het water uit de rotsen sijpelde is de planten groei schitterend, met veel mossen en varens. Hoe meer we omhoog gaan hoe warmer het wordt. We klimmen van 338m naar 1500m. de warmte wordt volgens mij nog versterkt door

FIETS VAKANTIE KLAAS & BRENDA

de donkerrode rotsen die warmte vasthouden. Helaas kan ik niet vertellen of beschrijven hoe mooi ik het hier vindt. Dit is een van die streken die je eens in je leven gezien moet hebben. Soms kijk je hier omhoog, op de oude weg, door een spleet van 4a5m breed tussen de rotsen door. Het is haast nog smaller dan gisteren en hier helemaal ondenkbaar dat het vrachtverkeer hier ooit doorging. We hebben heerlijk een paar uur in het ijskoude water van de rivier doorgebracht. Als het te koud was gingen we naar een gedeelte waar haast stilstaand water is en dat is dan weer heerlijk warm. De blikjes frisdrank hebben we met een touw vastgemaakt en die liggen in de stroming van het koude water te wachten op de gebruiker. Go wat een leven is dit, lekker eten en drinken en dan ook nog plat op je buik in het water. Vanaf Beuil is het de wens van Bren om de Valberg te beklimmen, 1829m., dat is dan een rondje Beuil. Vandaar een klim van 8 km. Naar de Col de Couillole, vanaf deze top een spectaculaire afdaling van 16 km. Met erg veel haarspeldbochten en losse stenen, door de warmte uit de rotsen gesprongen, op de weg. Voor mij dus heerlijk sturen en de fiets uit laten lopen, iets bij remmen en dan weer snelheid maken door het gewicht van de fiets. Dit is voor m'n metgezel een ramp, dit leert ze nooit. Mijn stelregel is ook, je moet nooit iets doen wat je niet durft. Zo erg is het ook weer niet dat ze slecht daalt. Het uitzicht op onze bestemming voor vandaag is ook prachtig, St.Sauveur, dit uitzicht wordt nog versterkt door het smalle dal waar de plaats in ligt. Hier hebben we op een camping de nacht doorgebracht.

Woensdag 26 juni

Via D2205 Pont de Clans en N202 naar Gorges de la Vesubie. Vandaag maar één afdaling tot Plan du Var, waar we een koffiестop houden. Wat een verkeer zeg over de N202 richting Nice. Ons doel, de Vesubie is helaas niet zo mooi als de vorige gorges. Maar hier wachtte ons een andere verrassing, wat is het geval. Ik ben lid van een toerclub wtc CN, en wat zie ik op de weg, ja juist, cn cyclos, zijn ze in de buurt of is die louter toeval, het zal het laatste wel zijn. We fietsen niet zo veel vandaag. We zoeken en vinden een camping in Lantosque aan de oever van de Vesubie. Helaas is het water ijskoud, de damp slaat er af, dus blijven we aan de kant met weer alleen onze grote teen in het water. Maar de zon is heerlijk.

Donderdag 27 juni

Vroeg op vandaag want de weersvoorspelling is erg warm en ons doel is Nice. Natuurlijk niet via de makkelijkste weg. D70 via de Col de Turini, een klim van 15 km, van 450 m naar 1610 m. er zitten stukken in van 9% met erg veel haarspeldbochten. Het begin is een beetje mistig waardoor we al snel boven het wolkendek fietsen, wat wel heel erg apart is. Boven gekomen nemen we de D2566 richting Peera Cava en Luceram D21. De afdaling van de Turini is, met 20 haarspeldbochten, heel enerverend. Rondkijkend zien we dat hier veel bosbranden geweest zijn. Het is een troosteloos gezicht al die kale hellingen. Het is één lange afdaling naar Nice, D2204. Het doel is het strand en dan heerlijk bruin worden. We vinden een plaats tegen de muur van de boulevard waar de fietsen tegenaan kunnen staan. Bren gaat zwemmen en gelijk lopen een paar, Amerikaanse, meisjes met Bren mee naar zee. Nauwelijks zijn ze weg, bij hun bagage, of er springt een jonge man van de boulevard over mij heen en pakt, voor ik iets kan doen, het gaat zo snel, de bagage van de meisjes en sprint weer weg. Het is gebeurd voor je er erg in hebt. Na een paar uur zonnen, gaan we naar een camping in Peillon, weg D53. Warm weer vandaag, 30° in de wind en in de schaduw denk wel 40°. We luisteren naar de wereldomroep en horen dat het in Zeeland noodweer is en in de rest van Nederland regen. Vandaag de eerste lekke band, in de afdaling van de Turini stoten Brenda haar band lek op een scherpe steen die door de warmte uit de rotsen gesprongen was. Gelukkig gebeurde het op een iets vlakker gedeelte waardoor ongelukken uitbleven. 85 km vandaag.

FIETS VAKANTIE KLAAS & BRENDA

Vrijdag 28 juni

Naar Monaco vandaag, maar eerst nog naar Peille via de D53, een klim van 8 km van 370m naar 950m., een stevige klim van gemiddeld iets meer dan 7 %. Peille is een leuk stadje tegen een rotswand waar niet te fietsen is, we laten deze staan en verkennen het te voet. D53 naar La Turbie waar we wat winkelen en een leuke ontmoeting hebben met een echtpaar uit Amerika. Deze mensen keken bewonderend naar onze fietsen. Ik heb namelijk de versnelling schakelaars naast de remgrepen gemonteerd. Dat systeem is van suntour en het voldoet uitstekend. Ze kijken er met bewondering naar en vragen honderd uit. De laatste vraag is, wie de constructeur is van dit systeem, vol trots vertel ik dat ik dat zelf heb gedaan. Hier begint de afdaling naar Monaco waar we een pracht uitzicht op hebben. Regelmatig zien we, naast de huizen onder ons, de blauwe vlekken van de zwembaden. In Monaco kijken we wat rond, het is helaas geen plaats om te fietsen, en vertrekken naar mijn mening iets te snel. Langs de middellandse zee, N98 erg druk, gaan we weer naar Nice. Dit is geen weg voor ons, veel te druk. Je ziet hier wel veel fietsers maar dat komt omdat de weg vlak is en een ideale training voor wielrenners om snelheid op te doen. We gaan naar St.Laurent du Var waar we na lang zoeken een camping vinden langs de D2209. Er is een heerlijk zwembad en de temperatuur is er naar, 30°, om een heerlijke duik in het water te maken. De natuur is hier subtropisch wat je goed kan zien aan de plantengroei, o.a.cicas, phoenix, ficus en dan nog de nodige palmbomen.

Zaterdag 29 juni

Vanavond gaan we naar huis vanaf een camping in Antibes, wat niet zo ver is. De dag hebben we doorgebracht met het strand, terrasjes, winkelen en het zoeken naar de camping. Zoals de laatste dagen is het ook nu weer erg mooi weer. Op de camping is het als van ouds, fietsen en overig materiaal bekijken van andere fietsvakantiegangers. Heb ik twee de zelfde fietsen gemaakt en dat valt op natuurlijk. Loopt er een man om onze fietsen heen te draaien en te kijken, loop ik naar hem toe en vraag, lijkt het je wat. Het is een heel goed merk en het staat heel goed bekend, bij ons in de achterhoek rijden er ook verschillende van. Ik barst zowat in lachen uit om deze leugen. Wat is het geval, Klaas heeft een eigen merk wat erg regio gebonden is en nog nooit naar de achterhoek geëxporteerd is. Ik heb het maar zo gelaten en heb de man in z'n waan gelaten. Later op de avond, bij de tweede stopplaats, stappen Bas en z'n vrouw in de bus. Dit is geen verrassing we wisten dit en keken er naar uit. Wat is er mooier dan vakantie belevenissen delen en vertellen. Natuurlijk vertel ik het verhaal van de Mont Ventoux. Bas zit naast mij en Bren voor ons, als het verhaal van de Ventoux verteld wordt dan zit ze opeens achterstevoren in de bus en is stomverbaasd dat ze zo in de maling is genomen.

Het materiaal

Twee haast dezelfde fietsen met een tripel krankstel, met een 28, 38, 50 voorbladen. Achter zes tandwielen n.l. 15, 17, 19, 21, 24, 28 voor mij. Voor Brenda, 15, 17, 20, 24, 28, 30. als voorwiel een smalle velg met een 23 mm band en achter een iets bredere velg met een 25 mm band. De banden hebben een kevlar laag tegen lekrijden. Brenda heeft een race stuur, eigen keuze, met naast de remgrepen de index verstellers voor de versnelling. Zelf heb ik een ossekopstuur met daar bovenop cross index verstellers. We hebben lichtgewicht voor en achterdragers. Elke fiets heeft vijf tassen, twee achter, twee op de lowrider en een stuurtas. De bagage weegt ongeveer vijftien kilo en daar komt nog eten en drinken bij. We hebben samen een lichtgewicht tent van twee kilo. De vakantie zijn we doorgekomen zonder pech als je de ene lekke band van Bren niet meetelt.